

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. T. P.**
zastoupený opatrovnící JUDr. Yvetou Janákovou
advokátkou se sídlem Vachova 43/5, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2019, č. j. MV-59017-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna opatrovnice JUDr. Yvety Janákové **se určuje** částkou 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná výše označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 3. 2019, čj. OAM-3643-71/DP-2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná výrokem dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.
2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce brání jiná závažná překážka, která spočívá v neplacení pojistného na sociální zabezpečení. Žalovaná konstatovala, že spisovým materiálem bylo prokázáno, že žalobce dlouhodobě a opakovaně neplní své zákonné povinnosti spjaté s účelem pobytu podnikání, čímž se dlouhodobě dopouští porušování platných právních norem České republiky. Z doložených dokladů vyplývá, že žalobce se neplacení záloh na pojistné na důchodové pojištění dopouštěl v době před posledním povoleným pobytem, v průběhu posledního povoleného pobytu i v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná s ohledem na uvedené shledala, že popsané jednání žalobce spočívající v opakovaném dlouhodobém neplacení předepsaných záloh na pojistné na důchodové pojištění dosahuje takové intenzity, že v něm spatřuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a tím důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná rovněž poukazuje na skutečnost, že účastník řízení v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně ani v rámci odvolacího řízení neuváděl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit mu náklady řízení.
4. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. Žalobce namítl, že se žalovaná ani správní orgán prvního stupně nezabývali intenzitou a škodlivostí jednání žalobce. Žalobce je přesvědčen, že neodvádění záloh na důchodové pojištění nelze považovat za jinou závažnou překážku, která by bránila v prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalobce zdůrazňuje, že ačkoliv v minulosti měl dluhy vůči Pražské správě sociálního zabezpečení, vždy je uhradil, a proto nelze mít toto jednání za tak závažné.
6. Žalobce dále podotýká, že překážka bránící v prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce musí aktuálně existovat, ovšem v případě žalobce tato překážka již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že žalobce na území již v době rozhodování správního orgánu prvního stupně a následně i rozhodnutí žalované prokazatelně neměl jakékoli dluhy a plnil veškeré povinnosti.

7. Žalobce dále namítá, že správní orgán prvního stupně pochybil, když neprovedl výslech žalobce, i přestože tento výslech za účelem prokázání a ověření údajů v žádosti žalobce opakovaně navrhoval.
8. Žalobce v poslední řadě namítá porušení § 89 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), které spatřuje v nedostatečném vypořádání námitek správním orgánem prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítá námitky žalobce jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se žalobce dopouštěl porušování platných právních norem opakovaně a dlouhodobě, a tedy jeho jednání dosahuje intenzity jiné závažné překážky pobytu cizince na území.
11. Žalovaná má za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná sama spolehlivě zjistily stav věci a takto zjištěný skutkový stav posoudily v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná dodala, že napadené rozhodnutí je náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům dospěla a řádně se vypořádala se všemi námitkami uvedenými v odvolání.
12. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání konaném dne 26. 10. 2021 žalobcova opatrovnice uvedla, že se ztotožňuje se zněním žaloby, zejména procesními pochybeními v ní líčenými. Klíčové je v daném směru neprovedení žalobcova výslechu, neboť žalobce při něm mohl uvést skutečnosti týkající se neplnění povinností, které mu správní orgány vytýkají, stejně jako údaje ke svým vazbám na území České republiky.
14. Žalovaná se z jednání soudu omluvila.

V. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] napadená rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z důvodu, jiné závažné překážky, která spočívá v neplacení záloh na důchodové pojištění.
17. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“
18. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[d]obu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38)“.

19. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“
20. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
21. Předně se soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a dostatečně odůvodněné. Žalovaná reagovala na všechny podstatné aspekty projednávané věci a odvolací námitky. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů.
22. Jádrem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda neplacení záloh na důchodové pojištění představuje, potažmo může představovat, jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
23. V rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017-29 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud v bodě [20] výslovně konstatuje, že „za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze považovat i neplacení pojistného na sociální zabezpečení“. V bodě [19] daného rozsudku přitom rovněž uvedl: „K této otázce se zdejší soud již vyjádřil. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015 - 29, v němž se mj. uvádí, že ‚Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně aplikovatelnost § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ (ve kterém účastníkovi řízení nebyl prodloužen pobyt mj. z důvodu neplacení pojistného na sociálním zabezpečení – pozn. zdejšího soudu). To plně potvrzuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, na nějž soud pro tyto účely odkazuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dává stěžovateli shodně s krajským soudem za pravdu, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení. (...) Jinými slovy, správnímu orgánu nic nebrání hodnotit dodržení registrační povinnosti žalobce, respektive placení pojistného na sociálním zabezpečení, ve vztahu k pojmu ‚závažné překážky‘ obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“
24. Závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku plně dopadá i na nyní posuzovanou věc, jelikož okolnosti neplacení záloh na sociální zabezpečení v nynější věci jsou obdobné. K tomu lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2017, č. j. 10 A 86/2014-57 (kasační stížnost proti němu zamítl Nejvyšší správní soud právě rozsudkem ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017-29: „Žalobce přitom v žalobě pouze uvedl, že všechny závazky k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí již uhradil. Tato skutečnost je sice nesporná, avšak nic nemění na tom, že žalobce po velmi dlouhou dobu jednoho a půl roku zálohy na pojistné důchodového pojištění neplatil, a to i když měl platné živnostenské oprávnění

a bylo jeho povinností tyto odvody hradit.“ (k obdobným skutkovým okolnostem nynějšího případu viz také níže)

25. Soud dodává, že povinnost osoby samostatně výdělečně činné platit pojistné vyplývá z § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, resp. z § 2, § 5 a § 9 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.
26. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce neplatil zálohy sociálního zabezpečení po celý rok 2014 (od června 2013), které následně zaplatil až se zálohami za rok 2015 jednorázovou platbou ve výši 51 373 Kč dne 29. 12. 2015. Dále žalobce neplatil zálohy od března roku 2016 až do září roku 2017, kdy opět zaplatil zálohy jednorázovou platbou ve výši 49 000 Kč dne 4. 9. 2017. Žalobce tedy opakovaně (v období před podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a následně i poté do vydání prvostupňového rozhodnutí) a dlouhodobě (v rámci posuzovaných období téměř dva roky a následně jeden a půl roku) nehradil zálohy na pojistné, což ani sám žalobce v žalobě nepopírá. Dané skutečnosti ostatně žalovaná ve svém rozhodnutí explicitně uvedla a opírala se v tomto směru o sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 10. 2017, č. j. 42013/640452/17/013/203/Vlč.
27. Opakované a dlouhodobé neplněním povinností, které jsou spojeny s výkonem samostatné výdělečné činnosti, tak správní orgány s ohledem na skutkové okolnosti případu akceptovatelně vyhodnotily jako jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (obecně k této „závažné překážce“ srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015-29).
28. Soud konstatuje, že neobstojí ani námitka žalobce, že všechny dluhy již uhradil. Tato skutečnost nic nemění na tom, že žalobce po delší dobu zálohy na pojistné důchodového pojištění neplatil, a to i když měl platné živnostenské oprávnění a bylo jeho povinností tyto odvody hradit. Ke skutečnosti, že takové jednání má svou míru závažnosti a v širším smyslu souvisí s naplňováním účelu pobytu, se vyslovil např. Městský soud v Praze v již citovaném rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 10 A 86/2014-57, v němž uvedl, že *„[t]akové jednání žalobce jako podnikatele vypovídá buď o tom, že vědomě neplnil své zákonné povinnosti, anebo že jeho podnikání mu nebylo schopno přinést dostatečný zisk k tomu, aby tyto povinnosti plnil a zároveň si zajistil prostředky na živobytí. V obou těchto případech by bylo na místě konstatovat, že dlouhodobé neplacení záloh na důchodové pojištění představuje závažnou překážku pobytu žalobce ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“*
29. Zdejší soud dodává, že si uvědomuje, že nelze bez dalšího paušalizovat v tom smyslu, že každé neplacení záloh na pojistné musí vždy představovat „jinou závažnou překážku pobytu“ cizince. V tomto směru se ztotožňuje se závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2021, č. j. 51 A 17/2020-45, dle jehož bodu 32. *„[s]právním orgánům [...] nic nebrání neplnění povinností souvisejících s podnikáním zohlednit při posuzování žádosti o prodloužení pobytu a případně též toto neplnění subsumovat pod neurčitý právní pojem závažná překážka pobytu cizince na území. S ohledem na nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu je však dále nutno zjistit, zda konkrétní jednání cizince skutečně představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Již ze samotné dikce zákona je zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje závažnou překážku. Musí*

jít tedy o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“

30. Nyní posuzovaná věc se však od případu přezkoumávaného v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2021, č. j. 51 A 17/2020-45, liší v tom směru, že na rozdíl od tohoto případu nyní žalovaná přezkoumatelně zjistila a uvedla, jaké zálohy a v jaké výši žalobce neuhradil a nakolik toto jeho jednání (resp. opomenutí) z hlediska rozsahu, aktuálnosti a míry zavinění takového neplnění zákonné povinnosti (srov. bod 39. vzpomínaného rozsudku Krajského soudu v Praze) představuje překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V kontextu s judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu, vzpomínutými výše, tak dle názoru zdejšího soudu rozhodnutí žalované v tomto směru ob stojí.
31. Další námitka žalobce se týkala neprovedení výsledku, který opakovaně navrhoval. K tomu soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalované, že pokud měl žalobce za to, že existují skutečnosti ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, které chtěl objasnit při výsledku či při pobytové kontrole, měl tyto konkrétní skutečnosti uvést spolu s návrhem na provedení výsledku a pobytové kontroly. V řízení o žádosti je to především žalobce, kdo je povinen tvrdit rozhodné skutečnosti. Ve správním řízení ani v žalobě však žalobce neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31, břemeno tvrzení a důkazní břemeno ohledně soukromých a rodinných poměrů tíží žalobce a tudíž nelze klást k tíži správních orgánů, pokud přiměřenost svých rozhodnutí hodnotily pouze v intencích toho, co jim bylo o žalobci známo ze správního řízení.
32. Ani poslední námitku žalobce spočívající v nedostatečném vypořádání námitek týkajících se nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledal soud důvodnou. Žalovaná i správní orgán prvního stupně v rámci svých zákonných povinností posoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány uvedly, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, žalobce je svobodný a bezdětný. Sama délka pobytu cizince na území České republiky nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce (dle § 174a zákona o pobytu cizinců je délka pobytu na území jen jedním z hodnocených kritérií; přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013-34, kde tento závěr Nejvyšší správní soud učinil i ve vztahu k vyhoštění). Jak bylo výše již zmíněno, tak žalobce sám další relevantní skutečnosti ukazující na nepřiměřenost neprodloužení dlouhodobého pobytu během správního řízení neuvedl.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

35. Žalobci byla Krajským soudem v Brně, usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. 29 A 98/2019-64, ustanovena opatrovnice JUDr. Yveta Janáková, advokátka (soudu se nedařilo žalobci doručovat zásilky na místě jeho hlášeného pobytu, přičemž na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 7. 2021, č. j. CPR-218-821/ČJ-2021-930011, zjistil, že žalobcův dlouhodobý přechodný pobyt na území České republiky skončil dne 5. 3. 2016, kdy posléze bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byl mu vystaven výjezdní příkaz s platností od 27. 10. 2020 do 16. 12. 2020, přičemž je evidováno vycestování žalobce dne 21. 11. 2020 přes hraniční přechod Letiště Václava Havla v Praze; další místo pobytu nebylo policii známo). Podle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (aplikovaného na základě § 64 s. ř. s.), platí, že byl-li ustanoven účastníku zástupcem nebo opatrovníkem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popřípadě též náhradu za daň z přidané hodnoty, stát. Ustanovené opatrovnici náleží v souladu s § 7 odst. 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (tj. ve znění po nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/19, který byl zveřejněn ve Sbírce zákonů pod č. 302/2019), odměna za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, účast na jednání soudu) v celkové výši 6 200 Kč (2 × 3 100 Kč), a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (2 × 300 Kč). Náhrada nákladů tedy činí celkem 6 800 Kč a bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. října 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu